

De totale kosten van het 'Waterproject' werden door Rose en Scholten begroot op f 1.090.000. Daarbij waren inbegrepen een bedrag van f 267.000 voor de verbetering van de scheepvaartverbinding tussen Schie en Maas, f 120.000 voor de slachthuizen en een som van f 70.000 voor het systeem van drinkwatervoorziening. Het eigenlijke project van waterverversing werd door Rose en Scholten begroot op f 633.000. Het in werking houden van beide stoommachines zou jaarlijks f 15.000 kosten. Het 'Waterproject' was dus ruim tien maal duurder dan het plan dat beide ingenieurs enkele maanden daarvoor hadden ingediend. Vanwege de hoogte van de kosten en het aantal ambtenaren dat op de stadsfabricage beschikbaar was, stelden zij voor om het plan gefaseerd in zeven jaar uit te voeren.

Rose en Scholten werden tot nu toe steeds in een adem als de ontwerpers van het 'Waterproject' genoemd. De vraag is echter, welke bijdrage door ieder van hen aan het ontwerp werd geleverd. Volgens Van Ravesteyn was het project 'in hoofdzaak arbeid van Rose'³⁸). De Graaf, Nijenhuis en Van Dansik noemden de naam van Scholten zelfs in het geheel niet meer³⁹). Rose schreef het project steeds mede toe aan Scholten⁴⁰). Wellicht had Van Ravesteyn het bij het rechte eind toen hij het 'Waterproject' in hoofdzaak het werk van Rose noemde, maar dat wil niet zeggen dat de inbreng van Scholten kan worden genegeerd. Per slot van rekening had hij zich, als fabriek-landmeter van Schieland en auteur van het 'Plan van Schieland', nog voor de benoeming van Rose tot stadsarchitect van Rotterdam, met het probleem van de verversing van de Rotterdamse binnenwateren bezig gehouden. In het 'Plan van Schieland' werd de techniek van doorspuiing geïntroduceerd, welke ook in het 'Waterproject' zou worden gehanteerd. Vele kleine ingrepen die in 1838 in het 'Plan van Schieland' waren voorgesteld (sluisjes, schuiven en riolen) keerden in het 'Waterproject' terug. Vermoedelijk droeg Scholten vooral kennis aan voor het eigenlijke project van waterverversing⁴¹), en concentreerde hij zich op de waterstaatkundige consequenties van de scheiding van polder en stad, alsmede op het verkrijgen van een betere doorspuiing. De deelname van Scholten, als fabriek-landmeter van Schieland, aan het ontwerpproces gaf de garantie dat het project van waterverversing in overeenstemming werd gebracht met de belangen van Schieland. De Dijkgraaf van Schieland koesterde uiteindelijk dan ook geen bedenkingen tegen het resultaat⁴²). Het 'Waterproject'